

tien, zeventien jaar was werkte ik op een kinderboerderij in Clinge. Daar mestte ik de stallen uit en zo. Alleen op kot had ik geen dieren. Een kat houden is dan niet ideaal. Ofwel zeul je die elk weekend over en weer, ofwel zit hij hele dagen alleen.”

Na mijn studie diergeneeskunde heb ik een jaar gewerkt als dierenarts. Eerst zes maanden op Isla Marguerita in Venezuela. Een vriendin van mij had iets gelezen over een project rond castraties en sterilisaties van straathonden en -katten. Zij kon zelf niet, dus ben ik in haar plaats gegaan. Ik werkte er in een kleine dierenkliniek met een asiel. Het was behelpen. Er was bijna niets van materiaal.”

‘Hola, chica’

“Ik had er langer kunnen blijven, maar ik had het na een halfjaar wel een beetje gehad met de Zuid-Amerikaanse mentaliteit. Ik ben een blonde vrouw met blauwe ogen, dus redelijk opvallend. Ik had gehoopt mij te vermengen met de lokale bevolking, maar het was altijd: ‘Hola, chica, gaan we naar hier of naar daar?’ De politieagent, de postbode, iedereen wilde me versieren. Terwijl ik ook wel eens gewoon rustig in de bus wilde zitten.”

“Terug in België vond ik werk bij een dierenarts in Vilvoorde. Die wilde in Machelen een tweede praktijk opstarten. Ik werkte op beide adressen, maar het verdiende niet zo goed. Ik had ook geen rijke ouders die konden voorzien in mijn onderhoud. Ik reed over en weer vanuit Gent, dus ik had bovendien veel onkosten aan mijn auto en aan brandstof. Daar kwam nog eens bij dat ik een zelfstandigenstatuut moest aanvragen. Toen ik de rekening eens maakte, bleek dat ik per uur minder verdiende dan een poetsvrouw.”

“Ik stoorde mij ook aan bepaalde dingen. Zo had ik een klant die zei: ‘Als ik mijn hond streef, voel ik hier een bobbelje. Dat irriteert mij. Kun je dat weghalen?’ Dat was voor mij de druppel die de emmer deed overlopen. In Zuid-Amerika heb ik veel dieren uit hun lijden moeten verlossen omdat ze letterlijk aan het weggroten waren. Hier klaagden mensen over esthetische zaken. Ik vond mijn werk plots veel minder interessant.”

“Ik ben dan gaan solliciteren in de ontwikkelingssector. Die richting was mij niet vreemd. Mijn vader is een gehuwd priester die in een sloppenwijk van Santiago de Chili een kapel heeft gebouwd en de lokale gemeenschap geleerd heeft dat je op el-

kaar kunt rekenen. Van jongs af aan wisten wij ook niet beter dan dat we geld inzameldden voor Broederlijk Delen en 11.11.11. of dat er gegeven moest worden aan goede doelen. Dat humanitaire miste ik wel een beetje.”

Vetpot

“Op de site van 11.11.11. vond ik een vacature van Artsen Zonder Vakantie (www.artsenzondervakantie.be). Het is een mysterie waarom ze mij hebben aangenomen, maar de medische achtergrond was er en dat is voor Artsen Zonder Vakantie belangrijk. Ik verdiende hier in het begin het dubbele van wat ik had als dierenarts en de sociale sector is toch ook geen vetpot.”

“**Een klant zei: ‘Als ik mijn hond streef, voel ik hier een bobbelje. Dat irriteert mij. Kun je dat weghalen?’ Dat was voor mij de druppel die de emmer deed overlopen**”

“Veel mensen verwarren ons met Artsen Zonder Grenzen (AZG). AZG is vooral bezig met noodhulp. Wij werken op de lange termijn. Wij stellen teams van medische specialisten en verpleegkundigen samen die tijdens hun vakantie vrijwilligerswerk in Afrika doen. In lokale ziekenhuizen opereren ze mensen, maar leiden ze ook het personeel op.”

“Ik ben niet alleen webmaster, maar ook regioverantwoordelijke voor Tanzania. Per jaar moet ik zeventien teams samenstellen die naar acht gebieden vertrekken. Ik zorg er ook voor dat hun tickets, visa en logementen geregeld zijn. Verder heb ik contact en overleg met het hospitaal ter plaatse om te horen welke speciale noden ze hebben. Een keer per jaar ga ik er zelf ook naar toe.”

“Dit werk is heel iets anders. Ik was gewend mijn eigen bureautje te hebben en daar mensen met een ziek dier te helpen. Plots hield ik mij bezig met Afrika, waar alles wat minder snel vooruit gaat. Moest je mij vroeger voorspeld hebben dat ik hele dagen achter een pc zou zitten, dan zou ik gezegd hebben: ‘No way.’ Ik wilde hele da-

gen buiten dieren helpen. Maar naarmate je ouder wordt, word je flexibeler en stel je je doelen bij. De voldoening van deze job is ook groot. De teams komen met verhalen terug waardoor de tranen soms in mijn ogen staan. Zoals dat van een Afrikaans jongetje dat na dertien jaar eindelijk kan lopen.”

“Ik hoor ook de meest hilarische anekdotes. Laatst kwam er een chirurg van ons in een ziekenhuis waar hij merkte dat de zuurstoffles lekte tijdens de operatie. Hij vroeg of iemand die kon repareren. Op een gegeven moment stelde hij vast dat het ding weer werkte, maar hij vroeg zich af waar zijn anesthesist bleef. Het bleek dat die de hele operatie met zijn vinger op het gat in de leiding had staan duwen.”

Medische terminologie

“Er zijn nog wel raakvlakken met mijn verleden als dierenarts. De medische terminologie is hetzelfde en sommige instrumenten ook. Ik weet dus met welke instrumenten het lastiger of beter werken is. Soms krijgen we ook tweedehands materiaal van dierenartsen.”

“Soms denk ik: ‘Ik zou best nog wel eens een hond of een kat willen steriliseren.’ Maar mijn leven is er niet minder gelukkig om nu ik geen dierenarts meer ben. Het scheelt dat het een bewuste keuze was. Ik idealiseer de job ook niet meer. Het was een razend interessante studie, ik heb het beroep ervaren en er tevens de nadelen van gezien. In het begin was het leuk om tot 23 uur te opereren. Maar na 6 maanden reageerden mijn vrienden ook van: ‘Ah, kom je nog eens naar een feest?’ Nu werk ik 8 à 9 uur per dag en dat is het.”

“Als je net afgestudeerd bent, is jobinhoud het allerbelangrijkste aspect voor je. Toen iemand mij zei dat woon-werkverkeer en collega’s even doorslaggevend zijn, vond ik dat belachelijk. Nu kijk ik daar anders tegenaan. Als dierenarts sta je er vaak alleen voor. Als een operatie verkeerd loopt, heb je niemand die je kan helpen. Hier kun je samenwerken. Ik had nooit gedacht dat dat zo essentieel kon zijn.”

“Dit werk is alleen zonder dieren, maar die heb ik nu thuis: twee parkieten, twee poezen en een hond. Maar de basis van mijn job blijft hetzelfde. Of het nu een mens of een dier is. Ik zorg dat een wezen beter wordt. Dat is allebei even zinvol.”